

El poeta no té pa

per Toni Roca

Tarda d'abril

Tarda d'abril.
I no plou.
El poeta (que té
casa) arriba a casa
i no porta pa.
El poeta
és al límit
d'una fugida
en groc
i no ha pogut
fer una visita
al forn
on viu
l'encarregada
que com tot
déu sap
és alta,
és suïssa
i col·lecciona
cedés
de Mahalia Jackson.
Llavors,
la pregunta
quasi
metafísica:
el poeta
és sempre
una imatge
crepuscular
que
fuig
nord
enllà,
on diuen
que
la gent
és noble,
culta,
lliure,
alegre
i feliç?
No hi ha resposta.

Prudència

Entremaliada la sumptuositat
del teu rostre, ara tot
esdevé contemplació pura
del cos i de la seva espurna.
Convé una vegada més invocar
la prudència i no deixar-se
guanyar per la força
violenta dels esdeveniments.

El poble o la ciutat

Veig la ciutat i el poble
també. Ho veig amb ulls
tancats, esborrada
la memòria, trencada
l'aigua del rierol.
Paisatge bucòlic
després de la batalla?
La teva capciositat,
estimada, és immensa
per una arrel profunda
de la pregunta.
Ets tan inútil com cruel,
amor meu.

Lliçó de geografia

Ancorat cor de coratge tardorec,
dofi i llibre obert de l'esperança,
clàusula i el tràfec a l'autopista
principal del paisatge és enorme.
Enorme i de témer. No creus, doncs,
dona de la meva vida, que la trama
humana és inexpugnable? Infinita
la resposta, he despullat fulles d'arbre
caigut i el tramvia de la petita ciutat
em porta al cap i casal, a l'ànima
neuràlgica de l'indret aquell
que tu sempre oferies
a la classe de geografia.
Descobert el joc i les seves
regles més fonamentals,
em retiro a la solitud del parc.

Tardor

Una mica —però només
una mica— de Bach per a la teva
mort.

El silenci torna a ser
el sepulcre de tot just
ara mateix mentre els nous
poemes il·luminen la pell
i el cor. Hem d'esbrinar
sentiment i l'arbre al jardí
que creix?

Són a tocar les set de la tarda,
un somriure perfecte o la carn
de Jean Simmons.

L'índex Dow Jones es mostra incrèdul davant Johann Sebastian Bach

Hem perdut del bosc
la seva clau i el seu
enigma. Endinsat
—nit de llops, amarga
l'olivera, rostre fred
a la pell— pel marge
lluny de rius albiros
l'ensenyança com una mena
d'oratória ara que és temps
de silenci i tornes al bosc
el seu poder però també
la seva glòria. La humanitat
cotitza avui molts centaurs
a la baixa i així, bons germans
meus, difícil em sembla creure
una vegada més en l'índex Dow Jones.

El tren de Mataró

*Per a la Gemma Nierga, en el record aquell
d'aquells dies anomenats 'Hablar por hablar'*

Encara és d'hora i som a temps per a quasi tot. Fins i tot
per estimar-nos. Mantindré el braç en l'aire, l'amor
exquisit que em trenca el cor quan l'horabaixa és esglai i
soroll d'assassinat. Ritual i cerimònia. No vol saber
quina hora és? Oblidar la ciutat de Buenos Aires per
l'ombra de la penombra. Tancada la casa del poti-poti
tinc amarg el cor. Despropòsit de la tarda i la veu lenta,
amb plom a les ales, com aquell riu nostre i la porta ara
tancada a la presència de Mickey Rooney sempre lleig,
sempre petit, aromàtic com la barata colònia anglesa
comprada al drugstore de la cantonada en hores
disperses de l'horabaixa. Però sempre el temps, la flor
del desert, the girl from Ipanema en la carn dura,
continguda, d'Astrud Gilberto despullada i neta.

Nou

Nou i tecnològic, l'altre
cantó del mirall et mira,
em mira, llavors,
el nirvi de la nit
dibuixa perfil,
agònic respir,
trencadís batec.
La ciutat. La ciutat
imprimeix humanitat
de gos perdut a l'asfalt,
visita llocs d'odi encès,
expressa coàguls
de sang, tresca
més enllà de la nostra
brossa quotidiana,
alena i respira sal,
vidre romput, postal
neuràlgica de ciutat
antiga i vella.
Ets responsable
del paper en blanc
i de la veu, el so
d'alarma que aleshores
xiula entre el fum
de xemeneies,
bramar de sirenes
(de la policia, és clar),
llums vermells que lluiten,
inútil baralla contra el groc.
Esfereïdora dona de caiguda
d'ulls, de cintura de qualificació
difícil, sines que no diuen
res a ningú. I el sexe?
Ho ignoro, no el tinc a mà.

Del llibre inèdit *El poeta no té pa*
Puig des Molins/Beverly Hills, 2009
TONI ROCA ■